

Den næste sag på dagsordenen var:

3) Første behandling af lovforslag nr. L 44: Forslag til lov om ændring af teaterloven. (Nye regler for egnsteatre og små storbyteatre m.v.). Af kulturministeren (Jytte Hilden). (FremSAT 25/10 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Hanne Andersen (S):

Siden behandlingen i maj måned har forslaget været til høring hos alle, der berøres. Jeg vil gerne sige tak til ministeren, fordi vi har fået disse svar inden denne førstebehandling.

Som altid er høringssvarene mange, og denne gang tror jeg der er 55, hvis jeg har talt rigtigt, men denne gang er der også mange positive svar. Men forslaget imødekommer jo også mange ønsker.

Selv om der er ønsker om ændringer, så udtrykkes der stor tilfredshed. Der siges f.eks., at staten med dette forslag understreger sit teaterpolitiske og økonomiske engagement med mulighed for kvalitetsudvikling. Der er andre variationer af rosen, men der er også tre gennemgående spørgsmål, man ønsker yderligere drøftet. Det er minimumsgrænsen, maksimumsgrænsen og huslejen, der ikke er indregnet i refusionsgrundlaget. I flere svar henvises der i forslagene til nye modeller, og jeg siger tak for medspillet.

Ministeren sagde i maj, at der altid vil være områder, der kan diskuteres endnu en gang, og det er vel også det, man har høringssvar til.

Da forslaget er en genfremsættelse fra sidste samling, må mine bemærkninger nødvendigvis blive en gentagelse og en belysning af, hvad det er, man er så tilfreds med.

Egnsteatrene har været igennem den undersøgelse, der blev besluttet i forbindelse med den store teaterlovs behandling i 1990. Der var uklarheder. De blev undersøgt. Udvalget barslede med flere modeller, og derfor har ministeren efterfølgende holdt møder og konferencer for at komme frem til dette forslag. Resultatet har fornuftigt nok ført til forskellige vilkår for egnsteatre i store byer og egnsteatre uden for storbyerne. Der er nemlig forskel på de to typer teatre.

Egnsteatrene uden for storbyerne får nu igen 50 pct. refusion i produktionstilskud. Slut med

den årlige diskussion om tilskuddets størrelse. Kommuners og amters årlige produktionstilskud kan ikke befinde sig under en minimumsgrænse, og der skal indgås 4-årige aftaler, hvis der skal udløses statstilskud. Egnsteatrene får nu budgetsikkerhed og mulighed for professionel teaterproduktion på helårsbasis.

Små storbyteatre, de tidligere egnsteatre i Københavns, Frederiksberg, Odense, Århus og Aalborg Kommuner, får nu deres egen pulje. Her giver staten også produktionstilskud øremærket til denne type teatre. Kommunerne laver 4-årige aftaler, og kommunernes produktionstilskud skal mindst være af samme størrelse som statens tilskud, før refusionen udløses.

Staten skal naturligvis fortsat støtte et alsidigt teatertilbud også i disse byer. For begge typer teatre siges der i forslaget, at lokaleudgifterne ikke indgår i refusionsgrundlaget. Teaterrådet får til opgave at følge udviklingen, tage sig af administrationen af statens bevillinger og rådgive, bl.a. i forbindelse med 4-års-aftalerne. Rådet kan ansætte en konsulent, der både skal bistå rådet og yde en service over for teatrene.

I dag er børneteatrene og de opsegende teatre omfattet af en lovbinden refusion. Ordningen fortsætter, men nu efter en teaterfaglig vurdering. Refusionsordningen blev betragtet som et kvalitetsstempel; så nu bliver der reel sammenhæng mellem kvalitet og refusion.

Der er andre elementer i forslaget, og dem skal vi naturligvis også behandle i udvalget. Men vi støtter fortsat lovforslaget, og vi er selvfølgelig parat til et grundigt og positivt udvalgsarbejde.

Ester Larsen (V):

Det er så anden gang, vi ser dette lovforslag, som tilsigter at skabe orden i det kaos, som egnsteaterområdet har udviklet sig til. Ingen kan beskylde ministeren for at have forivret sig. Sidste års forfærdelige turbulens burde måske ellers have inspireret kulturministeren til at undgå risiko for gentagelse, skulle man tro. Men det har altså ikke været tilfældet. Vi har nu påbegyndt november, uden at refusionsprocenten for det kommende år er endeligt fastlagt. Det er sandelig barske vilkår for egnsteatrene at arbejde under.

Sigtet med den nugældende egnsteaterlov – at inspirere til lokal udvikling, lokalt teater – den intention må siges at være opfyldt eller snarere overopfyldt. Den vækst, der er i antallet af egnsteatre, afspejler en markant kommunal vilje